

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1942/2020
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Милић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије са седиштем у Крагујевцу, чији је пуномоћник Љиљана Цонић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1188/19 од 30.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1188/19 од 30.07.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1188/19 од 30.07.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 1315/16 од 04.10.2018. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев, којим је тужила тражила да се обавезе тужена да јој на име мање исплаћене новчане накнаде за мај 2013. године исплати укупан износ од 360,56 динара, са законском затезном каматом, ближе наведено тим ставом изреке. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 1188/19 од 30.07.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. ЗПП.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаном пресудом одбијен је захтев тужиле да се обавезе тужена да јој уплати тражене износе на име мање плаћених износа накнада за случај незапослености, јер тужила није доказала да јој је накнада исплаћена у мањем износу од оног који јој по закону припада. Имајући у виду да су нижестепени судови нашли да је тужена при обрачуну и исплати припадајуће накнаде за случај незапослености поступала у складу са правним ставом Врховног касационог суда од 23.01.2017. године, због чега у поступању тужене у овом случају нема неправилног и незаконитог рада, а тиме ни основа за потраживање накнаде штете, то Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као о изузетно дозвољеној, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС, на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 26.01.2016. године, а назначена вредност предмета спора према средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају, ради о спору мале вредности у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, применом члана 479. став 6. ЗПП, одлучено је да је ревизија тужиле недозвољена.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

Захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен, јер трошкови састава одговора на ревизију нису били нужни и неопходни за вођење парнице, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић